

Střípky z koncertního života

Canticorum iubilo

Krátce po redakční uzávěrce v neděli 7. dubna se v podvečer konal v chrámu sv. Jiljí v Husově ulici v Praze 1 koncert duchovní hudby. V pražských chrámech se každoročně takových koncertů konají desítky. Čím byl tento koncert výjimečný?

Především svou dramaturgií. Pořadatel – komorní sbor Canticorum iubilo – zvolil dvojici skladatelů, kteří svůj vztah k varhanám promítli i do kompozice svých vokálních děl, C. Francka (1822–1890) a L. Janáčka (1854–1928). Výjimečný byl tento koncert i náročností pro všechny interprety – varhaníka J. Popelku, sólisty na harfu, violoncello, kontrabas, sopránistku M. Čejkovou, tenoristu Z. Brabce, basistu I. Hrachovce a především pro komorní smíšený sbor řízený O. Dohnányim.

Přirozeně mezi zpěvnými a melodickými částmi *Mše A dur*, op. 28 C. Francka nejvíce zaujala ta nejznámější *Panis angelicus*, která byla přednesena zvučným hlasem Z. Brabce. Perfektní bylo i provedení *Otčenáše* L. Janáčka, nejznámější křesťanské modlitby, komponované pro komorní sólo, smíšený sbor, harfu a varhany. Obdivuhodné bylo nasazení sboru po celý náročný koncert až k závěrečnému Amen. Posluchači oceňovali vedle hry též krásný zvuk královského nástroje v tomto kostele.

Projekt Comenius se představuje

Když jsme se s tajemníkem A. Džbánekem podvkrát setkali s Mistrem Janem Hanušem nad materiály připraveného projektu, připadali jsme si jako v neskutečnu. Již první bod programového prohlášení nás fascinoval:

"Souhrnnou preventivní uměleckou a tělesnou výchovou připravit nastupující generace, od předškolního věku až po osobnostní zralost pro život v globalizované společnosti a učinit je odolným proti všem závislostem, včetně kouření, alkoholu, dopingů, ale i hráčským automatům, jejichž konečným důsledkem je prostituce, často bohužel i dětská, drogy, AIDS a organizovaný zločin."

Kdo přichází s tímto projektem hodným vlády nebo parlamentu? Nadace Františka Augustina Urbánka (1842–1919), reprezentovaná žijícími potomky této výjimečné kulturní osobnosti, dále řadou umělců, pedagogů, sportovců, ekonomů a právníků u nás i v zahraničí (USA). V jejich prohlášení se též proklamuje: Jsme připraveni všestranně pomoci vychovávat generace, které by jednou dokázaly přehodnotit stále přezívané obdiv k vojvodcům a revolucionářům provázený jen utrpením a nekonečnými zástupy smrti, k úctě k velkým filozofům, vědcům i světcům, objevitelům, vynálezům a umělcům, kteří často v bídě a pronásledování pracovali pro dobro, krásu a naději svých bližních. Věříme, že vybudováním silné nadace dokážeme tyto úkoly splnit. Uvědomujeme si, ve vší skromnosti, že jsme stát malý, který ale díky své geografické poloze má velkou kulturní i politickou minulost. Kultura a objevná pedagogika (J. A. Komenský) jsou to nejlepší, co můžeme světu nabídnout. V tom je i pevná naděje, že se naše národní identita nerozplyne v globalizaci příštího věku. Jako podpůrnou, ale stejně důležitou akci, vidíme v rozvíjení a zajišťování prezentace a přítomnosti současné české hudby, literatury, výtvarného umění, filmu a umění vůbec na světové scéně.

Jedním z prvních cílů v roce 2002 bylo uspořádat první prestižní koncert dětských sborů a tím byl I. koncert projektu *Comenius* ve Velké aule Karolina ve čtvrtek dne 18. dubna tr. V podání dětských sborů Skřivánci (Praha), Severáček (Liberec), Pueri gaudentes, (Praha), Kühnův dětský sbor (Praha) a Iuventus (Svitavy) zazněly skladby B. M. Černohorského, A. Dvořáka, P. Ebena, J. B. Foerstra, J. Hanuše, I. Hurníka, J. Ježka, P. Jurkoviče, Z. Lukáše, M. Raichla a J. Vičara.

Již vystoupení nejmladšího DS ukázalo, že nestačí jen s dětmi zpívat, ale sbormistryně A. Stavělová musí i skladbu inscenovat a s dětmi zahrát v patřičných kostýmech a s potřebnými rekvizitami.

Sbormistři libereckého Severáčku S. a P. Pálkovi ve svém programu využili skladeb osvědčených skladatelů M. Raichla, I. Hurníka a P. Ebena. I v jejich vystoupení byla patrná dětská hravost a radost ze zpěvu.

Chlapecký sbor *Pueri gaudentes* sbormistryně Z. Součkové zaměřil své vytoupení na *Život zbojnický*, skladebný cyklus Pavla Jurkoviče. Zpěv chlapců umocněný doprovodem houslí a klavíru vyzněl s intonační přesností přesvědčivě zejména ve vyšších hlasech.

Sborem *Magnificat* J. Hanuše zahájil své vystoupení Kühnův dětský sbor řízený Jiřím Chválou. V opravdu reprezentativním podání KDS zazněly i dva sbory J. B. Foerstra, *Trikolora* a *Písnička*, právě tak, jak jsme je měli možnost slyšet i na našem loňském koncertu festivalu v Míčovně Pražského hradu a díky zvukovému záznamu z tohoto svátku na CD si můžeme ke své potěše kdykoli přehrát a díky videozáznamu se na zpívající KDS i po-dívat. Lašské halekačky *Hoj, hura hoj!* Otmaru Máchy ukázaly možnosti zpěváků – sólistů tohoto sboru – kteří, ač značně vzdáleni od ostatních, zazpívali halekačky perfektně.

Překvapením pro mne byl svitavský *Iuventus* pod vedením V. Burešové, který sbory Z. Lukáše, B. M. Černo-horského, A. Dvořáka, J. Ježka a M. Raichla zazpíval i zahrál a byl radostnou tečkou zahajovacího koncertu Nadace F. A. Urbánka.

Přejeme tedy projektu *Comenius* hodně takových úspěšných koncertů nejen s dětskými sbory, ale i s ostatními vokálními i instrumentálními soubory! I my chceme všemi silami přispívat k naplňování programových cílů Nadace svým působením doma i v zahraničí.

Kdo byl Alois Škarka?

Vzpomínky na tohoto charizmatického sbormistra mají ve své paměti jistě všichni, kdož se s ním na škole či ve sborech kdy setkali. V našem Sdružení je to již jen několik zpěváků, kteří se s ním jako se svým kolegou setkávali při zkouškách, na které obětavě dojížděl z Mostu, při vystoupeních a koncertech. Byl totiž uznávaným zpěvákem v našem tělese a zastupoval i prof. Kasala jako sbormistr. V roce 1953 přijal funkci sbormistra a umělec-kého vedoucího Severočeských učitelů (PSSU) v dobách pro toto těleso nejkritičtějších. Cílevědomou systema-tickou prací překonal kritický rok tělesa a díky svým uměleckým schopnostem a přirozené autoritě u svých kolegů dokázal toto těleso vyvést až k metám nejvyšším, mezi špičkové sbory u nás i v zahraničí. Tak tomu bylo až do konce roku 1990, kdy na vánočním koncertu řídil své milované PSSU naposledy. V následujících dvou letech vzdoroval zákeřné nemoci, ta však byla mocnější, a tak v srpnu roku 1992 umírá.

Letošní rok je tedy jubilejním pro Aloise Škarku – od jeho narození uplynulo 80 let a od jeho odchodu 10 let. Je chvályhodné, že PSSU vzpomnělo v sobotu dne 20. dubna t.r. této významné osobnosti jednak dopolední konferencí na téma Sborové zpívání na Mostecku a jeho budoucnost, jednak odpoledním koncertem PSSU v duchu dramaturgie A. Škarky v sále ZUŠ v Mostě. Na tento vzpomínkový den jsem byl delegován předsedou HV UČPS dr. J. Kolářem a vedením PMS spolu s šéfredaktorem časopisu *Cantus* Mgr. M. Samkem. Pravda, očekávali jsme plný sál již na dopoledním programu, ale patrně nebyl program konference pro sborové pěvce na Mostecku dost atraktivní. I já jsem očekával, že vedle historie, která byla podrobně uvedena v referátu dr. Dušana Golla (za nemocného autora jej přečetl ing. Bříza), bude více prostoru věnováno současnému stavu a budoucnosti sborového zpěvu, než osobním vzpomínkám sbormistrů Čestmíra Staška a Jaros-lava Cyruse. Obecně se budoucnosti vlastně dotýkal jen krátký příspěvek dr. J. Modrochové.

Sál ZUŠ v ulici Obránců míru je po technické stránce jistě dokonalý, ale pro zpěváka a sbor bez jakékoli rezonance. Vyžaduje tedy od dirigentů velké úsilí, aby fortissimo bylo posluchačem vnímáno jako strhující dynamický stupeň. Tím byly poznamenány všechny interpretované skladby, zejména Smetanovo *Věno*, Hasslerovo *Cantate Domino*, Novákův *Kyjov* a *Hody ze Zbojnických písní* B. Martinů. Krásně vyzněly sbory se sólisty a opravdovou lahůdkou byl Lukášův cyklus pěti mužských sborů *Jaro se otvírá* s houslovým doprovodem hraným dcerou A. Škarky Hanou Kutmanovou. Tento poklad české sborové literatury, který byl skladatelem napsán pro skladatelskou soutěž vyhlášenou právě sbormistrem PSSU A. Škarkou (2. roč. v roce 1975), zazpívali Mostečtí též opožděně k 65. narozeninám přítomného autora, který před publikem potvrdil věnování této skladby in memoriam Aloisu Škarkovi.

Svátek sborového zpěvu v Podkrušnohoří skončil a my se můžeme těšit na spolupráci s tímto sborem na koncertech 7. a 28. října tohoto roku.

Premiéra ve Stavovském

Musím přiznat, že jsem se cítil jako František Věk před premiérou Mozartova *Dona Giovanniho*. Věděli jsme, co bude na obraze: náš sbor před slavnou oponou Národního divadla (viz č. 44 – Genius loci). V dobré paměti máme ještě melodii skladatele Miki Jelínka a text Máchova *Máje*,

kteře jsme nazpívali ve zvukovém studiu divadla Kolowrat (viz č. 45 – Švejkův vnuk). Ale jak bude vypadat konečná podoba tohoto díla, to jsme mohli jen tušit. Proto přirovnávám své pocity před premiérou k radostnému očekávání F. L. Věka.

Více jsme poodhalili při čtení divadelního programu, v němž byla uvedena nejen naše spolupráce, ale i fotografie našeho tělesa tak, jak je prezentována na videoklipu. Ale teprve premiéra divadelní hry Luboše Baláka *Švejkův vnuk ... a slavnější než děd?* nám odhalila vše. Melodie klipu se stala leitmotivem celé hry a námi nahraný a nazpívaný videoklip byl uváděn na velké obrazovce na jevišti Stavovského divadla. Na této obří ploše byl detailně prezentován i náš sbormistr v akci. Musím se s obdivem vyjádřit o režii Ondřeje Pavelky, který ztvárnil aktuální námět hry – volební kampaň a celou tu mašinerii velmi živým a pravdivým způsobem. Hudební a technická spolupráce byla opravdu na úrovni naší první scény. V hereckém ztvárnění dominoval Ištváněk Vladislava Beneše. Škoda, že ani naše první scéna se neobešla bez vulgárností, které ze skutečného prostředí žižkovské hospody na divadelní scénu přenesl hostující Pavel Landovský. Přesto doporučuji našim přátelům shlédnutí této paroboly.

Nadějný Moravan

Tak se o mladém básníku Aloisi Balcárkovi vyjádřil Jan Neruda. Zemřel před 140 lety. Připomínku této události zorganizovala neúnavná propagátorka této osobnosti a jeho díla dr. Jaroslava Čajová jednak v *Kalendáři* Saskie Burešové (videozáznam v naší videotéce), jednak u jeho hrobu na Olšanských hřbitovech v nedělním dopoledni dne 4. května t.r. Členové PMS zde zazpívali mimo jiné i sokolskou píseň, kterou na text A. Balcárka složil Dušan Machovec. Premiérově zazněla na shromáždění ke 140. výročí vzniku Sokola pražského na FFUK (viz č. 45 – Píseň českých Sokolů). Zdařilé fotografie jsou k dispozici u agentury JANUA. Táž o. p. s. vydala též velmi pěknou jubilejní studii a dr. Čajová ji věnovala všem členům našich sborů.

Letošní Foerstrovy Osenice

Jako součást našeho festivalu *Co život dal* byla v letošním roce předpokládána pouze naše spoluúčast na Srazu rodáků Dětenic, Osenic a Brodku a přátel zdejších škol (viz č. 45 –

Foerstrovy Osenice). Již v únoru a březnu se nám podařilo k účasti na sobotním programu dne 11. května získat SPS Stojmír z Dolního Bousova a Bendl ze Sobotky. Ty pod vedením sbormistra Pavla Hučíka zahájily sraz před dětenickou sokolovnou. Poté v soko-lovně probíhal pestrý program žáků školy, divadelní skupiny, historika Karla Bílka a sólistů V. Šolce a J. Ryk-lové. V jejich podání na závěr zazněla i hymnická píseň *Čechy krásné, Čechy mé*. Zde se přidali i účastníci sjezdu.

V neděli 12. května pokračoval Sraz rodáků mší svatou v osenickém kostele Narození P. Marie a vstupy SPS Foerster při Lepařově gymnáziu v Jičíně. Pod vedením sbormistryně Ivany Hanzlové zazněly z foer-strovského kůru sbory D. S. Bortňanského – *Tebje pajom*, G. P. Palestriny – *Domine, salvam*, J. S. Bacha a Ch. Gounoda – *Ave Maria* a J. B. Foerstra – *Rodné brázdy*. Varhanní doprovod celé mše provedl dr. Milan Roček a značně přispěl k lesku této duchovní slavnosti ve zcela zaplněném chrámu.

Mše svatá i následující návštěvy pamětní síně Foerstrova rodu ve škole J. B. Foerstra se účastnil též konzul Slovinské republiky pan Matjaž Puc se svou chotí. V následujícím jednání se starostou obce Dětenice se pan konzul připojil k projektu muzea a festivalu a požádal, aby byl v projektu věnován prostor pro materiály o zakladateli slovinské národní hudby Antonínu Foerstrovi, strýci J. B. Foerstra. Projevil též zájem o výměnu sborů a jejich účast na festivalu v roce 2003. Na recepci u příležitosti státního svátku Slovinské republiky tyto skutečnosti potvrdil a už v příštím roce chtějí umístit v Osenicích na škole vedle desky Josefa Foerstra též pamětní desku Antonína Foerstra!

Jak vzdálené jsou přístupy lidí ke kulturnímu dědictví! V Praze odmítl umístit nový majitel domu J. B. Foerstra ve Strašnicích pamětní desku, která před rekonstrukcí visela na domě.

Koncert ve Františkových Lázních

Neuvěřitelně rychlé bylo jednání s pořadateli koncertu tří těles ve Františkových Lázních. Proto nebyl zájezd ani avizován v kalendáři akcí (viz. č. 45 – Shrnutí). Přesto v pátek dne 17. května se konal jako koncert k otevření františkolázeňské sezóny v Divadle Boženy Němcové.

Při našem příjezdu probíhala již zkouška německého sboru z Oberthulby, sboru, který byl našim hostitelem na jednom zájezdu v SRN. S napětím jsme čekali na příjezd SPS Slavík z Pacova, již proto, že s nimi cestoval

i náš společný sbormistr Stanislav Pešička. Všechny přípravy proběhly na minutu přesně a po letmé prohlídce krásných lázní i koncert.

Opravdovým překvapením pro účinkující bylo plně obsazené hlediště krásného divadla. Stimulem bylo přijetí všech sborů a skladeb publikem. V našem programu zejména Lukášova cyklu *Jaro se otvírá*, kde houslový part krásně zahrála naše nová spolupracovnice Mirka Jeřábková. I jejím přičiněním jsme museli lyrickou "Rosičku" opakovat.

Za krásný koncert mohou pořadatelé poděkovat našemu čestnému předsedovi Josefu Kocourkovi, který při svém pobytu v lázních celý koncert s paní Lvovou projednal a sám zorganizoval. Děkujeme i my, Pepo!

U Foerstrova hrobu

V dalším nedělním odpoledni dne 25. 5. se konala vzpomínka u hrobu J. B. Foerstra na Olšanských hřbitovech. Tentokrát jen v úzkém kruhu rodiny, Foerstrový společnosti (dr. M. Lemariová) a zástupců PMS. Česká televize využila této příležitosti k natočení záběrů o J. B. Foerstrovi do seriálu *Potomci slavných*.

Stojmír slavil 140. výročí

Již v loňském roce jsme byli požádáni starostou J. Vynikalem, abychom se účastnili oslav místního PS Stojmír v Dolním Bousově. Jednání probíhala již od začátku roku a konečná podoba oslav krystalizovala až do začátku května, zejména při setkáních s hlavní organizátorkou kolegyní Mgr. Maruškou Bachtíkovou.

Oslavy byly avizovány v místním organizačním zpravodaji Bousováku, na plakátech a v relacích městského rozhlasu. I proto se všechny akce konaly ve zcela zaplněných prostorách a za účasti nejen místních posluchačů, ale i posluchačů ze sousedních měst a obcí. Tentýž časopis též ve svém čísle 3 referoval o všech akcích oslav. "Chrám svaté Kateřiny nabídl pohlázení na duši." Tímto nadpisem uvádí svůj referát Miloslav Ječný. Koncert posluchaček Konzervatoře Teplice – Ivy Zemánkové (zpěv), Blanky Süssovové (zpěv) a Jany Drobné (varhany) skutečně byl "velice příjemným a inspirujícím zážitkem. Zvláště u skladeb, které máme v našem repertoáru" řekl po skončení koncertu dirigent Stojmíru Pavel Hučík. "Barevnost hlasů obou pěvkyně se výborně doplňovala a je

jen škoda, že nebylo možno využít chrámových varhan." Tolik z Bousováka k prvnímu koncertu v sobotu 4. května.

O druhé akci – výstavě a besedě k historii Stojmíru, která proběhla ve čtvrtek 23. května v zasedací síni MěÚ. Referuje Monika Bonková: "Zasedací síň se zaplnila bývalými i současnými »Stojmírovci« a ostatními příznivci sborového zpěvu. Nejprve měli možnost si prohlédnout výstavu fotografií a dokumentů z historie spolku.... Nepřehlédnutelnou dominantu tvořil spolkový prapor, vzácná relikvie, která se nám dochovala." Po hudebním úvodu žáků ZŠ a sólistek sboru Stojmír uvedl Tomáš Grindl hostujícího prof. Františka Zumra. Ten se odvolal na obsáhlý článek Miloslava Ječného z minulého čísla Bousováka, v němž je historie spolku Stojmír uvedena velmi podrobně a dovedena až do současnosti a spíše hovořil z pohledu amatérského zpěváka a funkcionáře PSPU a UČPS o sborovém dění současném. "Příjemným překvapením bylo vystoupení bývalých členek Stojmíru paní Kulové a paní Cvrčkové. Vedle vzpomínek na své působení ve sboru zazpívaly i dvě písně, čímž si vysloužily upřímný potlesk všech přítomných."

"Třetím – a dá se říci vrcholným – pořadem k oslavám k oslavám 140. výročí vzniku pěveckého spolku Stojmír", píše M. Ječný, "byl koncert v dolnobousovské sokolovně ... 30. července 1862, kdy oficiálně vznikl zpěvácký spolek, který si dal do znaku jméno bájeného knížete Stojmíra, který podle pověsti získal do znaku země české orlici, jak ji známe například ze svatováclavského štítu nebo znaku města Dolní Bousov. S nezměrnou úctou se dotýkáme tohoto praporu, který vyšívaly ruce bousovských paní a školních dětí. Lyru například vyšívala paní Amálie Karásková, rozená Foerstrová. Tušíte správně, byla to babička slavného hudebního skladatele J. B. Foerstra.... Za velkých ovací se dolnobousovskému publiku představil Radovan Lukavský. Po utišení potlesku uvedl koncert Foerstrovými verši *Hudba* z 3. dubna 1934. A pak již zaznělo *Heslo* pěveckého spolku Stojmír, které v roce 1941 zkomponoval hudební skladatel Václav Kálik jako osobní dar dolnobousovskému doktoru Vaňkovi, věrnému podporovateli sboru. Následovaly další sbory v podání Stojmírovců: *Cedit hyems eminus* (anonym), *Ave verum* (W. A. Mozart), *Jen to samo* (Šamotulský kancionál), *Když květen rozjasní se* (Thomas Morley), *Suchdolský rybník* (jihočeská v úpravě J. Kofroně), *Za vodou vodičkou* (jihočeská v úpravě Z. Lukáše), *Jede sedlák* (jihočeská v úpravě Z. Lukáše). Pak dostal opět slovo vzácný host Radovan Lukavský, který z Foerstrový knihy *Poutník*

přednesl kapitolu 8 – Poprvé v Osenicích. Stojmír pak zakončil své vystoupení skladbou *Pisnička bousovská* od Josefa Severy." Poté následovalo poděkování zasloužilým členkám Stojmíra paní Růženě Kulové a paní Marii Cvrčkové, zdravice a poděkování příznivkyni Bousova paní Sylvě Daničkové a předání slavnostního věnce oslavenci od Pražských mužských sborů, které již druhým rokem se Stojmírem spolupracují. Ve druhé části večera nastoupil na podium PS Concentus z Nového Boru, aby pod vedením sbormistra Jaromíra Ehrenbergera uvedl sborové skladby G. F. Händla, P. I. Čajkovského, D. S. Bortňanského a Zdenka Lukáše. Po vstupu R. Lukavského Vzpomínkami z knihy *Co život dal* zakončil novoborský sbor své vystoupení skladbou V. Miškina *Ave Regina*. Vystoupení zapůsobilo na publikum svou svěžestí a radostí ze zpěvu. Po přestávce nastoupily Pražské mužské sbory se svým příspěvkem k oslavě 140. výročí SPS Stojmír. Nejprve zazněly Foerstrovy sbory *Píseň jarní* a *Skři-vánkovi*, poté lidová z Chodska *Já nemám v tom Klenčí* v úpravě J. Jindřicha a závěrem cyklus Z. Lukáše *Jaro se otvírá*. Sólistkou – houslistkou – byla opět výborná paní Mirka Jeřábková. Slavnostní atmosféra vybudila i odpovídající pěvecký výkon u členů PMS, kteří zazpívali s radostí a pozorností na gesta a mimiku svého sbormistra Stanislava Pešičky. K závěru koncertu nastoupily všechny sbory k provedení skladby C. Francka *Panis angelicus*. Z mnoha verzí této skladby zvolil Stanislav Pešička tu, která začíná úvodem na varhany (zde opět spolehlivě zahrál na jemu neznámý nástroj Dušan Machovec), pokračuje tenorovým sólem, které krásně zazpíval tenoris-ta Petr Štěpnička, a vrcholí společným zpěvem všech účinkujících.

Scénář bousovského koncertu dotvořil náš znalec Foerstrova díla Antonín Džbáněk zejména o výběr veršů a prózy, který recitoval Radovan Lukavský. V závěru uvedl esej z Foerstrovy knihy *Co život dal* nazvanou *Slovo k mladým*. Alespoň citátem jednoho odstavce připomeňme moudrá slova pedagoga, jakým jistě Foerster byl:

"Matematická zákonitost ovládala hudbu vždycky, leč pouze in theoria, kde nejde o duši, nýbrž, smím-li tak říci, o tělo, o chladnou pitvu, o analytický rozbor. Toto vítězství mozku nad srdcem je nemocí, osudnou nemocí dnešního uměleckého projevu. Proto je snadno ukázati mladým talentům pravou cestu: v umění je vše nepředvídané, jednoduché i složité, stejně jako v životě. Nutno jediné býti poctivý, jeviti se jakými skutečně jsme, bez pózy a úšklebku a la mode. A jíti cestou citu. Neboť mozek nařídil dnes opak toho, co prohlásil za zákon a

pravdu včera, a je připraven odvolati obé zítra, ale lidské srdce zůstává a zůstane bohda ve svých projevech vždy beze změny."

Bousovský zpravodaj a redaktor Bousováka Miloslav Ječný pohotově vyzpovídal prof. Lukavského. Vznikl tak dokument, který rádi přetiskujeme bez krácení:

"O přestávce jsem se pana Lukavského zeptal, jak hodnotí tuto akci." Z toho, co se tady odehrává v průběhu koncertu, mám dobrý pocit. Hlavně pak z toho, že to, jak já říkávám, to má smysl. Víte, není to poprvé a vůbec ne naposledy, kdy při podobných příležitostech se setkávám s takovými sbory. Se sbory lidí, kteří chodí zpívat ve svém volném čase, obětavě pro to dělají vše potřebné s velkou láskou. To je taková velká hodnota, jakou si ostatní lidé snad ani nedokáží uvědomit. Já si nesmírně vážím těchto lidí, těchto sborů, a vždy jim skládám svou hlubokou poklonu. Příznám se, že několikrát jsem při různých divadelních konferencích, kdy se mluvilo o kritické situaci mezi herectvem, říkal, že nám asi nezbuďte, než reamaterizovat divadlo. Aby ho dělali lidé z lásky a ne z jiných, falešných motivů, aby se proslavili či aby si vydělali. A tohle je ten veliký příklad, v tom je veliký smysl a přínos amaterismu do kulturní oblasti. Věřím, že podobné sbory a akce přinesou do kultury nové, čerstvé zrno, z něhož česká kultura vyroste, vykvetne a přinese bohatou úrodu."

Zajímalo mě, jak dlouho Radovan Lukavský spolupracuje s Pražskými mužskými sbory. "To vám vůbec nedovedu říci, od samých začátků. Letopočty si nepamatují, ale opravdu to je od počátků. Byl jsem zván na všelijaké příležitostné slavnosti a koncerty, kde jsem recitoval. Spolupracoval jsem například i s Kühnovým dětským sborem na *Studánkách*, dělal jsem s celou řadou jiných sborů. Spolupracoval jsem i s mnoha orchestry, právě nedávno jsem byl pozván na spolupráci na skladbě *Gilgameš*, kterou jsem kdysi dělal v Rudolfinu. Bohužel, tentokrát mi to nevyjde, protože mám v tom termínu představení v divadle. Nebudu vám vyjmenovávat vše, byla by to dlouhá řada. Pro mě je vždy pozvání na koncert počtou, protože hudba je královnou umění. Takže to beru jako pozvánku ke královně a také se tak cítím." Mají podle vás dnes lidé vůbec chuť poslouchat hudbu, verše či mluvené slovo? "Já si myslím, že tato elementární chuť z člověka nevytizela. Samozřejmě, že některé to ani nenapadne, ale z lidí to nevytizí a stačí, když se v nich ten přirozený impuls posílí tím, že uslyší něco pěkného, co poslouchají rádi. V tom okamžiku se v nich jejich vztah k celé této oblasti umělecké tvorby opět rozvine."

Jste vynikající recitátor. Máte mezi mladými následovníky? "O tom nepochybuje. Já už velice často ani nejsem zván k pořadům, které jsem dělal ve Viole, v Lyře Pragensis. Pokud jsem pozván, tak to jsou spíše pozvánky historické – chtějí, abych udělal některý ze svých starších pořadů. A mají, bohudíky, nové recitátory, nové recitátorky a jsem tomu nesmírně rád."

V závěru koncertu byl Radovanu Lukavskému předán diplom, potvrzující udělení titulu Čestný člen PSPU za umělecký podíl na festivalu *Co život dal*, který v loňském roce Sdružení i v Bousově uspořádalo.

Přejeme milému bousovskému publiku hodně takových krásných zážitků, jakým byl i jubilejní koncert.

Potomci slavných

Tak je nazván seriál ČT, který na obrazovku uvádí žijící potomky a příbuzné slavných spisovatelů, hudebních skladatelů a jiných významných osobností. Díky tomuto seriálu a pořadu se veřejnost dozvěděla například o tom, že jeden z potomků Jakuba Jana Ryby je docentem lékařské fakulty UK, jiný např. studujícím právnické fakulty. Pro mne byl tento pořad stopou, po níž jsem došel až k JUC Tomáši Votavovi a jeho komornímu sboru. Slyšel jsem tento mladý ansámbl prvně z televize a pak při zkoušce. Rozhodl jsem se tento sbor doporučit do připravovaného velkého koncertu z díla J. B. F. v Míčovně Pražského hradu. A pak jsem už s napětím sledoval jejich přípravu a výběr skladeb. Věřil jsem těm osmi sympatickým studentům, ale nemohl jsem zaručit reakci koncertního publika a hudebních odborníků. Převážná část posluchačů je však přijala, a tak vstoupil Komorní sbor Tomáše Votavy mezi pražská hudební tělesa.

Druhá kapitola se odehrála o pár měsíců později ve Vlachově Březí. Tomáš Votava přihlásil svůj sbor k účasti na festivalu a do soutěže o cenu Václava Matouška. A ti mladí nadšenci sborového zpěvu tuto Cenu skutečně získali a stali se laureáty festivalu v silné konkurenci i renomovaných těles. Když jsme se vraceli z Vlachova Březí společně autobusem, měli jsme možnost poznat jejich radost z tohoto úspěchu i jejich skromnost, čistotu a nezkaženost. Další kapitoly prožívají a budou prožívat již bez naší pomoci. Svátky písní v Olomouci, festival sborového umění v Jihlavě atd. Letos se s nimi opět setkáme při zahajovacím koncertě MSFHR ve Vlachově Březí, kam jsou jako loňští vítězové pozváni.

Proto s napětím očekáváme vysílání dalšího díla seriálu *Potomci slavných*. Měli jsme možnost již dvakrát vstoupit do natáčení dílu o potomcích J. B. Foerstra. Prvně na Olšanských hřbitovech (viz článek *U Foerstrova hrobu*) a podruhé při natáčení v Osenicích. Režisér Filip akceptoval návrhy našeho tajemníka Ant. Džbánka a v jed-nom dni (8. 6.) natáčel s JUDr. Vlastimilem Krejčím po stopách J. B. F. v Jičíně, dále v Pamětní síni Foerstrova rodu ve Škole J. B. Foerstra v Osenicích a s námi v ose-nickém kostele. Podařilo se nám neuvěřitelné dílo. Natočit videozáznam velkého díla skladatele *Svatý Václave*, díla, které bylo našemu sboru věnováno, v autentickém prostředí krásného osenického chrámu. Těšíme se tedy na prezentaci tohoto našeho díla.

Kondolence

Z denních zpráv jsme se dočetli, že 30. června t.r. zemřel legendární hrdina zahraničního protinacistického odboje generálmajor Josef Buršík. Proslul svou nezkrotnou odvahou při bojích na východní frontě. Za hrdinství zejména v bitvě o Kijev, kde byl velitelem tankové roty, mu byl udělen titul hrdiny Sovětského svazu.

V roce 1949 byl pro nesouhlas s komunistickým režimem zatčen a odsouzen k mnohaletému vězení. Ze žaláře uprchl a žil v emigraci ve Velké Británii v Northamptonu, severně od Londýna. V roce 1990 byl rehabilitován a jmenován generálmajorem. Naším legio-nářům ve Velké Británii tak odchází další bojový druh.

Upřímně s nimi cítíme.

Festival *Co život dal* pokračuje

Pozorný čtenář posledního čísla a zejména článků *Co život dal 2002* a *Shrnutí* jistě zaregistroval, že převážná část projektu je teprve před námi. My aktéři již máme značnou část programu nastudovanu a očekávají nás společné zkoušky s ostatními sbory. Bude proto namístě, když si celý program připomeneme právě o prázdninách, kdy se poctiví zpěváci vždy na novou sezónu připravují.

30.8. Vystoupení k slavnostnímu zasedání ke 140. výročí Typografické besedy (PS Typografia je součástí této instituce již 140 let!). Sraz ve 12.30 v hotelu Olšanka (pod Olšanskými hřbitovy) v Praze 3, zkouška 12.45-13.15, vystoupení od 14 hodin ve smokingu. Připravit si *Věno, Velké, širé, Píseň jarní, Skřivánkovi, Láska opravdivá,*

Klenčí, Od Záhora, Jaro se otvírá. Od 15 hodin následuje Soustředění PMS ve Slezské (opakování programu pro festival – do 19 hodin; nezapomeňte noty a přezutí).

31.8. Pokračuje Soustředění PMS 9-17 hod. (s polední přestávkou 90 minut). Naučit se texty, zejména Grieg: *Landerkennung*.

2.9. zkouška ve Slezské za účasti sólisty J. Moravce

9. 9. zkouška ve Slezské za účasti dirigenta prof. Mareše a sólisty J. Moravce

15. 9. (neděle) zkouška sborů s orchestrem KSO v Kladně; 9-12 hodin: KSO + sbory + sólista, 13-17 hodin: zkouška sborů – PMS, PSSU Most, PS Záboj Pelhřimov

16. 9. zkouška ve Slezské

23. 9. zkouška ve Slezské

30. 9. zkouška ve Slezské

4.10. (pátek) odjezd do Vlachova Březí, účast na zahajovacím ceremoniálu v 18 hodin (*Svatý Václav a Velké, širé*) na zahajovacím koncertě – spolu s PS Záboj Pelhřimov, po koncertě ubytování

5.10. (sobota) zkoušky v ateliérech již spolu s PS Hamburger Liedertafel (HL) a PS Záboj (PSZ) na závěrečný koncert, vede dirigent Pošumavské filharmonie (PF) K. Hayman

6.10. (neděle) společná generální zkouška sborů HL, PSZ a PMS, orchestru PF a sólisty J. Moravce, od 15 h závěrečný koncert. Po koncertě návrat do Prahy, příjezd pravděpodobně kolem dvacáté hodiny.

7.10. (pondělí), 15-16.30 hod. Generální zkouška na koncert v kostele sv. Mikuláše na Malé Straně (PMS, HL, PSZ, PSSU, sólista, orchestr KSO diriguje prof. Mareš), koncert od 17 hodin tamtéž

8.10. Společenský večer PMS a HL od 17 hodin v aule ZŠ Na Korábě v Praze 8 s účastí našich žen!

14.10. zkouška ve Slezské

21.10. zkouška ve Slezské

23.10. odjezd delegace PSPU na oslavy sboru v Barry (Wales)

28.10. zakončení festivalu *Co život dal* Slavnostním koncertem v Kladně. PMS, PSZ, PSSU, sólista J. Moravec a orchestr KSO diriguje prof. Mareš. Zkouška od 16 hodin, koncert od 19 hodin v Divadle v Kladně.

Zpravodál HL

Časopis našeho partnerského sboru HL uvádí téměř všechny potřebné informace o zájezdu sboru do Jižních Čech a Prahy. Uvádí souhrn všech studovaných skladeb pro

jednotlivá vystoupení a koncerty, interní zprávy výboru a historii a geografii místa konání festivalu Vlachova Březí, historii festivalu, naši krátkou historii. Kurt Frank přiblížil čtenářům v Hamburku též osobnost básníka Jana Nerudy a dějiště našeho společného koncertu, kostel sv. Mikuláše na Malé Straně jako symbol pražského baroka. Přináší též podrobnou zprávu o tom, jak uctil Hamburk J. B. Foerstra a jeho choť 3. dubna na koncertu, který byl i labutí písni konzulátu ČR, neboť bude od 1. června t.r. definitivně uzavřen.

Na vynikající úrovni tohoto Zpravodaje se také podílí paní Irena Stoecklerová a její dcera, které pokračují ve šlépějích svého zemřelého manžela a otce, bývalého tajemníka HL Wenera Stoecklera.

Naše aktivita v číslech

Za 1. pololetí tohoto roku se uskutečnilo celkem deset koncertů a vystoupení, bylo provedeno celkem 33 sborových skladeb, z toho 6 skladeb premiérově. Uskutečnily se 2 koncertní zájezdy – do Františkových lázní a Dolního Bousova a Osenic. Na všech akcích prožili členové kolem 35 hodin svého aktivního stáří či mládí.

Podle Jirky Němejce

Tento odkaz je v našem Zpravodaji uváděn u všech statistik a osobních zprávách. Jirka Němejce, nám všem dobře znám. Myslel jsem si totéž, než jsem s ním začal víc rozmlouvat. Pak jsem teprve zjišťoval, že my se vlastně neznáme. Odhalit to neznámé i pro vás, milí čtenáři, je smyslem tohoto článku.

Známe tě jako Pražáka, je tomu tak skutečně?

Rodové kořeny mám v Nepomuku na Plzeňsku, odkud pocházeli moji rodiče. Tam se také bude konat letos druhý sjezd Němejců z celého světa (z Rakouska, Německa i z USA). Náš rod sahá do pol. 14. století a je připomínán v kronikách zmiňujících se o obci Němejce v okrese Písek. V Nepomuku se také narodil můj strýc Augustin Němejce, známý malíř Plzeňska, autor opony Divadla J. K. Tyla v Plzni. Malířské vlohy jsem, bohužel, vůbec nepodědil.

Studia jsem prožíval na učitelském mužském ústavu v Plzni. Tam jsem měl štěstí. Naším třídním profesorem byl Josef Bartovský, plzeňský skladatel a dirigent pěveckého souboru plzeňských učitelů. I když jsem v žákovských letech "chodil do houslí" a prošel celou

desetidílnou Malátovu školu včetně příslušných etud, můj vztah k hudbě nebyl ještě nijak výrazný. Profesor Bartovský, na kterého s úctou a láskou vzpomínám, mě přitáhl k hudbě a tento zájem mě už neopustil, trvá dodnes a v mém nynějším důchodcování se ještě prohloubil a změnil ve velkou "kobylu".

Rád vzpomínám na tato léta, kdy jsme měli možnost mnohokrát statovat v řadě oper nebo vypomáhat jako sboristé a dostávat se tak do blízkosti pěveckých hvězd jako byli Marie Podvalová, Stanislav Muž, Helena Trnková a další, intimně vnímat atmosféru života divadla i za scénou.

Kde jsi získal hudební vzdělání?

Základy ve hře na housle jsem získal ve škole u ředitele kůru v Nepomuku Jindřicha Březiny, žáka Antonína Dvořáka, blízkého přítele J. B. Foerstra, neúnavného organizátora hudebního života, dirigenta Pěveckého smíšeného sboru a hudebního spolku Smetana. Pan ředitel Březina byl vynikajícím varhaníkem, jeho varhanní improvizace v průběhu mše byly hudebním požítkem. Do provedení velkých mší s orchestrem zapojoval i některé ze svých žáků. Tak jsme se na nepomuckém kůru setkali já i moje manželka, oba jako žáci. Prostřednictvím pana Březiny se mi také dostalo osobního dárku s věnováním od velkého Mistra Josefa Bohuslava Foerstra – sbírky autorových písní. Na učitelském ústavu vytvořil prof. Bartovský z některých ze svých studentů i z plzeňských škol smyčcový orchestr. Měl jsem to štěstí být mezi nimi. Náš dirigent pro nás komponoval a upravoval díla předních českých i světových skladatelů a na nich nás učil orchestrární hře, takže postupně jsme se interpretačně dopracovávali stále k obtížnějším skladbám: Sukově *Meditaci*, Dvořákovým a Glazunovovým valčíkům, částem symfonií Leopolda Koželuha po *Patetickou symfonii* Petra Iljiče Čajkovského. Vystupovali jsme v řadě měst Plzeňska až do roku 1941, kdy vyvrcholením bylo provedení Dvořákova *Stabat Mater* za účasti hudebníků hudebních spolků a pěvců Pěvecké Župy plzeňské. Byl to pro nás nezapomenutelný zážitek a pro mne i tím, že tato překrásná skladba byla námi provedena i v Nepomuku za řízení profesora Bartovského. Iniciátorem tohoto provedení byl již zmíněný p. ředitel Březina, a tak jsme se opět s mojí budoucí manželkou sešli při provedení – já v orchestru, ona v Pěveckém sboru Smetana v Nepomuku.

Válku jsi tedy prožil v Nepomuku?

A to pak bylo již po maturitě a život se mnou mával po různých málotřídnicích školách až po pracovní problémy, které přinášel nacistický režim, který se tragicky dotkl mé budoucí manželky.

Zůstal jsi ve svém rodném městě?

Po osvobození v roce 1945 jsem rok pracoval na jednotřídce a po státních zkouškách jsem zakotvil na devět let na nově zřizované měšťanské škole v Holýšově na Domažlicku, kde jsem získal byt a mohl se také oženit. Po delších tahanicích se školskými úřady se podařilo, abychom se s manželkou sešli na jednom okrese a nás-leadně v Holýšově. Zde mou muzikantskou radostí bylo založení a řízení šedesátičlenného dívčího pěveckého sboru. Děvčata zpívala kouzelně, získali jsme v průběhu několika let řadu ocenění. I po tolika letech, kdy jsou již dívky matkami a dokonce i babičkami, jsou schopny zazpívat některé sbory. Na svých výročních setkáních vzpomínáme krásných společných hudebních zážitků při provedení vrcholu naší práce – provedení velkého pěveckého a tanečního pořadu *České květy* za doprovodu školního rodičovského orchestru.

Dalších deset let nás přeneslo na školu v kouzelném prostředí Žinkov u Nepomuku, kde jsem svoji mimoškolní aktivitu vyvíjel v ochotnickém divadelním souboru. Mezi jinými jsme hráli *Její pastorkyňu*, adaptaci Raisových *Zapadlých vlastenců* a konečně v zámeckém prostředí Vrchlického *Noc na Karlštejně*, s velkým úspěchem. V Žinkovech mě potkala hudba v rámci okresního učitelského orchestru. Tam jsem dostal kromě úlohy houslisty i příležitost vystupovat jako sólista v několika operních áriích a duetech.

V té době jsme pravidelně s manželkou jezdili na představení plzeňské opery, která byla z místa bydliště vzdálena 36 km. Překonávali jsme ochotně dopravní těžkosti, často pouze pomocí motocyklu (v divadle jsme se převlékali do šatů odpovídajících sváteční atmosféře divadla).

Divadlo v Plzni jsi tedy dobře poznal, zatoužil jsi i po Praze?

Pravidelné návštěvy divadel a koncertů nám poskytla ve zvýšené míře až Praha, když jsme od roku 1964, opět po tahanicích se školskými úřady, dostali místo a šťastnou náhodou i byt na okraji Prahy – v Řeporyjích.

Já jsem Tě jako ředitele školy v Řeporyjích poznal, ale to už jsi byl, tak jako já, členem PSPU?

Tu mě opět zasáhla muzikantská štěstěna. Kolega Toník Kučera mi navrhl přihlásit se ke zkoušce do PSPU. K mé radosti jsem byl přijat. Technika zpěvu z listu mi nedělala potíže (za to vděčím vzácnému profesorovi Bartovskému), a tak po složení povinného repertoáru jsem byl přijat za řádného člena PSPU. Vážím si toho, že mohu být jeho členem doposud. Měl jsem to štěstí účastnit se také v roce 1965 historického koncertního zájezdu do NSR a Holandska, který byl prvním zájezdem PSPU na Západ po roce 1948 – za "železnou oponu".

V televizním pořadu *Bez limitu ses vyznal ze své lásky k PSPU. Co ti tedy činnost v našem Sdružení dala? Dáváš také něco Sdružení kromě pravidelné činnosti?*

Od roku 1964, kdy jsem byl v září přijat spolu se Zdeňkem Slavíkem, jsem zažil nepřeberné množství krásných hudebních zážitků, poznal většinu evropských států, kam bych se nikdy neměl možnost podívat, získat mnoho nových přátel i v zahraničí.

Účast na činnosti PSPU je nedílnou součástí mého života, velkou radostí. Snažím se také skromným příspěvkem pomáhat v organizaci sboru. Po velmi přesném a spolehlivém Vaškovi Benešovi jsem převzal matriku členů a po smrti poněkud svérázného, avšak nesmírně obětavého Ády Nováka vedu i evidenci provozovaných koncertů a vystoupení, skladeb i jejich statistických hodnocení.

Jako důchodci ti zřejmě tato aktivita nestačila. Čemu se věnuješ vedle zpěvu ještě?

Přechod do důchodu mi otevřel další možnosti v hudební činnosti. Byl jsem vyzván zapojit se jako violista v symfonickém a později i komorním orchestru, který dnes působí pod záštitou Českého vysokého učení technického.

Historie se opakuje. Tak jako za studentských let jsem dělal archiváře hudebního materiálu pro tehdejší studentský orchestr v Plzni, tak i zde od roku 1991 dělám kromě hry v obou orchestrech tuto péči o hudební materiál. Někdy to není lehké, často dostanou někteří hráči ode mne "houbovou" za nepořádek a poztrácené noty.

Působení v orchestrech mi přináší mnoho dalších krásných hudebních zážitků, setkání s vynikajícími sólisty – instrumentalisty i pěvci. Našel jsem řadu nových přátel, zvláště jsem se sblížil s inženýrem Ivo Kraupnerem, dirigentem obou orchestrů. V orchestru jsem se dostal k zajímavé práci. Jeden člen orchestru našel na půdě staré party symfonie, která měla na titulu jméno Wranitzky. Opis byl z roku 1821. Bylo mi navrženo, abych provedl spartaci

této symfonie v tónině C dur. Byla to zdlouhavá, takřka mravenčí práce, která mi trvala dva roky. Znamenalo to vytvořit z často dost špatně čitelných partů koncept partitury o 1050 taktech, provést korektury chyb starých partů, promyslet dynamiku a znovu vypracovat čistopis partitury, rozepsat celou symfonii do partů pro jednotlivé nástroje a u smyčcových nástrojů označit smyky. Práci jsem dokončil v roce 1995. Zůstávala však otázka autorství skladby, zda se jedná o Pavla nebo Antonína Vranického. Po dalším pátrání jsem se konečně dopátral za pomoci pracovníka Muzea české hudby. Autorství bylo určeno Pavlu Vranickému, který ji složil ke korunovaci rakouského císaře a byla vydána roku 1772. Má tedy v roce 2002 dvoustětřicáté výročí a její provedení chystá orchestr ČVUT v tomto roce v podzimním termínu.

Tak už 10 let dělím svůj hudební zájem mezi sborový zpěv a hru v orchestru.

Takováto práce vyžaduje též teoretické znalosti. Stačí Ti znalosti, které máš, nebo se vzděláváš i nadále?

Aby se mi "nezkrátily žíly", studuji 9 let Rozhlasovou akademii třetího věku – obor vážná hudba. Mám spoustu audionahrávek na různých nosičích, pořád se v nich "hrabu", získávám další, jiné mažu. A tak se ve svých osmdesáti letech vyžívám v muzice po všech stránkách. Nejsem samozřejmě výjimkou. I mnozí moji kolegové se zabývají v hudebních a jiných činnostech třeba i při zaměstnání.

Pro tak čínorodý život je důležité i zázemí. Má tvoje manželka pochopení pro tvé aktivity?

Moje manželka, kamarádka od dětství, také bývalá výborná učitelka, se mnou vždycky všechno prožívala a prožívá, miluje hudbu a zpěv, je tolerantní k mnoha mým aktivitám, je prvním korektorem mých písemných výtvorů, a tak mi umožňuje svou vstřícností všechno zvládat a všechny aktivity naplno prožívat.

Máme dva syny, oba jsou inženýry, profesně se sice odklonili od naší kantořiny – jeden je počítačovým expertem, druhý gen. ředitelem velké organizace, oba však mají rádi hudbu, aktivně vnímají vážnou hudbu, sborový zpěv i jazz, oba jsou klavíristé a sledují moje muzikantské a studijní aktivity. Jejich vzájemné vztahy i jejich rodin jsou k naší radosti velmi srdečné, často obě rodiny společně muzicírují, zpívají, navštěvují divadla a koncerty, sdělují nám své zážitky. Také své děti vedou k aktivnímu vztahu k hudbě.

Na učitelskou tradici navázala vnučka, absolventka Pedagogické fakulty UK, která projevila zájem naučit se také hře na housle. Pustili jsme se spolu do práce a k mé radosti a hrdosti jsme do roka byli schopni hrát Mazasova a Pleyelova dueta.

Tak se vlastně všichni těšíme z hudby, každý jinak, a přesto s radostnými a příjemnými pocity.

Milý Jirko, u příležitosti Tvých 80. narozenin (30.8.) bych Ti chtěl poděkovat za dlouhou uměleckou a organizační činnost v našich sborech a popřát ještě dlouhá léta zdraví a životní pohody uprostřed Tvých nejdražších a přátel.

S čestným členem PSPU Jiřím Němejcem rozmlouval předseda PSPU František Zumr.

Vánoce? Vánoce!

Asi to znáte sami. Když jeden při delší cestě vlakem přečte noviny, které si před cestou zakoupil, včetně tiráže, učiní krátký proces se zásobami na cestu a omrzí jej i výhled, začínají se do hlavy vkrádat rozličné myšlenky. Při jedné z cest se tohle přihodilo i mě a zabloudil jsem v myslí až k našemu poslednímu vánočnímu koncertu. Shrnutí jedním slovem: propadák. Tápal jsem se však v myslí, co bylo na vině, a netrvalo dlouho objevit následující: zpívali jsme v nevyhovujících prostorách. Hluk a chlad nejsou přáteli sborového zpěváka a napříště bychom se měli poohlédnout po lepším místě. Především jsme však přípravě koncertu nevěnovali dostatek času při zkouškách (viz např. Badingsovo *Jubilare Deo!*). Nedocvičený a nezažitý repertoár, se kterým každý svádí urputný souboj, sotva osloví posluchače i při nejlepší možné dramaturgii. Je sice úžasné, do jakých akcí se PMS pouštějí a jak je (občas) dobře zvládnou. Je skvělé, že připomínají pozapomenuté hudební skladatele a přitom dokáží provozovat současnou hudbu. Ale měli bychom si všichni uvědomit, že to vše

sotva ocení řadový posluchač a příležitostný návštěvník koncertů. Díky charakteru vánočního období je pro takové posluchače – a je jich většina – vrcholem sezóny a roku. Snad bychom se tedy měli poučit moudrostí úsloví, že jen hlupák se spálí dvakrát stejným způsobem, a přípravě letošního vánočního koncertu věnovat patřičnou pozornost a péči. Těžko lze jinak zpívat pro radost a s radostí. Čas, pánové, kvapí!

P. Štěpnička

Kalendárium podle J. Němejce

Narozeniny: červenec: 25.7. J. Ungr (77), 31.7. St. Pešička (71), V. Pazderník (88); srpen: 1.8. M. Ryba (77), 11.8. L. Ščerbanič (48), 15.8. J. Jand'ourek (85) 23.8. F. Zumr (69), 28.8. M. Samek (63) 30.8. J. Němejce (80), 31.8. P. Bouz (54); září: 3.9. M. Kroc (80) 16.9. M. Pekárek (37), 19.9. K. Brožek (83), M. Válek (77), 19.9. Vl. Lutrýn (76), 28.9. V. Kumpošt (58), 29. 9. V. Žižka (55); říjen: 12.10. L. Škoda (45), 24.10. V. Hnát (56), 28.10. O. Mičunek (76) a 30. 0. J. Voříšek (75)

Jmeniny: červenec: 4.7. Prokop Bouz, 23.7. Libor – Škoda, Pokorný; srpen: 27.8. Otakar Lipš; září: 19.9. Zdeněk Slavík, 24.9. Jaromír Makovec, 28.9. Václavové – Kumpošt, Hnát, Pazderník, Polanský, 29.9. Michael Keprt; říjen: 4.10. František – Koudelka, Zumr, 18.10. Lukáš Klíma

Přejeme všem pevné zdraví!

Omluva: Redakce se omlouvá O. Pohlovi za chybný údaj roku narození v min. čísle Zpravodaje. Letos v červnu oslavil 84 let.

Přirůstky do seznamu videokazet a CD (viz Zpravodaj č. 44): Relace o PMS a PSSU Most na stanici Vltava ČR 3 – MG 30č vysílaná 8.5.2002.

Uzávěrka tohoto dvojčísla: 15.7.2002. Na vydání spolupracovali Fr. Zumr (neoznačené příspěvky), J. Němejce a P. Štěpnička. Použito referátů M. Ječného a M. Bonkové v Bousováku č. 3/02. Na vydání a distribuci se podíleli P. Štěpnička, St. Sedláček a B. Čanda. Vydává PSPU. Adresa: František Zumr, Jihlavská 609, 140 00 Praha 4 – Michle. IČO 16188161, tel./fax (nové): 261 262 517.